

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 21 Σεπτεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 43

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—“ὦ, θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἂν
ὀπωσδήποτε μάθω κάτι, ἀδιάφορο
μὲ τί τρόπο, ἔκανε ἡ Ἑρμίνη ἄνε-
φα. Κι' ἐσὺ σὰν κι' αὐτὸν θὰ ἤσουναι,
ἂν βρισκόσουν στὴ θέση του.—Δὲν φταῖς ἐσὺ ἂν. . . ἄρ-
χισε ἡ Σάρα, μὰ ἔκοψε τὴ
φράση της γιὰ νὰ μὴν πῇ:
ἂν δὲν εἶσαι ἔξυπνη.—“Ἄν δὲν μπορεῖς νὰ τὰ
μάθης ὅλα μὲ τὸ πρῶτο, διόρ-
θωσε ἡ Σάρα. “Ἄν δὲν μπο-
ρεῖς, δὲν μπορεῖς, τί νὰ γίνῃ
καὶ ἐγὼ πού μπορῶ, μπορῶ!
Μὴ νομίζεις δὲ πὼς κι' ἡ με-
γάλη ἔξυπνάδα εἶναι τὸ σπου-
δαιότερο πρᾶγμα πού ὑπάρ-
χει στὸν κόσμον. Ἡ καλωσύνη,
αὐτὴ εἶναι ἕνα χάρισμα πραγ-
ματικὰ πολὺτιμο. “Ἄν ἡ μὲς
Μιντοῖν εἶχε ὅλες τίς γνώ-
σεις τοῦ κόσμου καὶ ἔμενε
ἔτσι κακιὰ ὅπως εἶναι τώρα,
οἱ γνώσεις της δὲν θὰ τὴν
ἐμπόδιζαν νὰ εἶναι μισητὴ
σ' ὅλο τὸν κόσμον. Πολλοὶ
ἄνθρωποι πού εἶχαν ἀληθινὴ
μεγαλοφυΐα δὲν μεταχειρί-
στηκαν τίς γνώσεις τους καὶ
τὴν ἔξυπνάδα τους παρὰ μο-
νάχα γιὰ νὰ κάνουν τὸ κακὸ
κι' ἔτσι ἐγίναν μισητοὶ σ' ὅλο τὸν
κόσμον. Νά, ἄς πάρουμε π.χ. τὸν Ρο-
βεσπιέρρο. . .Σταμάτησε μιὰ στιγμή καὶ κοίτα-
ξε τὴν Ἑρμίνη πού εἶχε τὰ μάτια
της καρφωμένα ἐπάνω στὴ Σάρα κι'
ἔδειχνε πὼς δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ
Ροβεσπιέρρο.—Δὲν τὸν θυμάσαι; ρώτησε. Κι'
ὅμως σοῦ εἶχα διηγηθῇ τὴν ἱστο-
ρίαν του.—Δὲν τὴν θυμᾶμαι πιά καὶ τόσο
καλὰ, ὁμολόγησε ἡ Ἑρμίνη ντρο-
πιασμένη.—“Ἐ, περίμενε μιὰ στιγμή νὰ ἄλ-
λάξω τὰ ρούχα μου πού εἶναι βρεγ-
μένα καὶ νὰ τυλιχτῶ σὲ μιὰ κουβέρ-
τα καὶ θὰ σοῦ τὴν ξαναπῶ, εἶπε ἡ
Σάρα.Ἐβγαλε τὸ καπέλλο της καὶ τὸ
παλτό της καὶ τὰ κρέμασε σ' ἕναἈρχισε νὰ περιγράφῃ τὰ αἵματηρὰ περιστατικὰ
τῆς Τρομοκρατίας. (Σελ. 377, στ. 8')καρφί καὶ ἄλλαξε τὰ μουςκεμμένα
της παπούτσι, μ' ἕνα ζευγάρι πα-
λιές, τρύπιες παντόφλες. Ὑστερα,
πήδησε ἐπάνω στὸ κρεβάτι καὶ ρί-
χνοντας τὴν κουβέρτα στὴν πλάτη
της ἄρχισε νὰ περιγράφῃ στὴν Ἑρ-
μίνη τὰ αἵματηρὰ περιστατικὰ τῆς
Τρομοκρατίας. Ἐβάζε τέτοιο πάθος
στὴν ἀφήγησή της, οἱ περιγραφές
της ἦταν τόσο ζωντανές, ὥστε τὰ μά-
τια τῆς Ἑρμίνης εἶχεν γουρλώσει ἀπὸτὴν τρομάρα. Μὰ παρ' ὅλη τὴ φρίκη
πού αἰσθανόταν ἦταν κρεμασμένη ἀπὸ
τὰ χεῖλη τῆς Σάρας. Τώρα πιά ἦταν
βέβαιη πὼς δὲν θὰ ξεχνούσε πιά ποτέ
οὔτε τὸ Ροβεσπιέρρο οὔτε τὴ Γαλλι-
κὴ Ἐπανάσταση.Κατόπιν τὰ δυὸ κορίτσια συμφώ-
νησαν πὼς ὁ κ. Σαῖντ Τζῶν—ὁ πα-
τέρας τῆς Ἑρμίνης—θὰ μάθαινε τί
εἶχαν ἀποφασίσει μεταξύ τους καὶ
πὼς γιὰ τὴν ὥρα τὰ βιβλία
θὰ ἔμεναν στὴ σοφίτα.—Τώρα ἄς μιλήσουμε γιὰ
τίποτε ἄλλο, εἶπε ἡ Σάρα.
Πὼς τὰ πᾶς μὲ τὰ γαλλικά;—Πολὺ καλύτερα ἀπὸ
πρίν, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἡμέρα
πού ἦρθα καὶ μοῦ ἐξήγησες
τὴν κλίση τῶν ρημάτων. Ἡ
μὲς Μιντοῖν δὲν μπορεῖ νὰ
καταλάβῃ πὼς τὰ κατάφερα
κι' ἔγραψα ἕνα τόσο καλὸ
θέμα.

Ἡ Σάρα χαμογέλασε.

—Ὅπως δὲν καταλαβαί-
νει, εἶπε, πὼς τὰ καταφέρνει
ἡ Λόττη καὶ γράφει τόσο κα-
λὰ τὴν ἀριθμητικὴ της. Εἴ-
ναι γιὰτὶ ἔρχεται ἐδῶ κρυφὰ
καὶ τὴν προγυμνάζω.Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ γύρω
της.—Σ' αὐτὴ τὴ σοφίτα θὰ
ἦταν εὐχάριστα, εἶπε, ἂν δὲν
ἦταν τόσο φτωχικά. Μπορεῖ
κάνεις νὰ κάνῃ κάθε λογῆς
ὄνειρα καὶ ρεμβασμούς.Ἡ Ἑρμίνη τὴν ἀκουγε χωρὶς νὰ
νοιώθῃ τὸ βάθος αὐτῶν τῶν λόγων.
Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς οὔτε κι' ἐδῶ
κἂν μὲ τὸ μυαλό της τὴν ἔβλεπε
πού πενοῦσε ἡ Σάρα. Οἱ σύντομες
ἐπισκέψεις πού ἔκανε στὴ φίλῃ της
κρυφὰ δὲν ἦσαν γι' αὐτὴν παρὰ μιὰ
διασκεδαστικὴ περιπέτεια· καὶ ἂν
καμμιά φορὰ ἡ Σάρα ἦταν πολὺ
χλωμή, κι' ἦταν ὁλοφάνερο πὼς εἶ-
χε ἀδυνατίσει σὲ τρομακτικὸ σημεῖο,

ή υπερήφανη μικρούλα δεν καταδεχόταν ποτέ να παραπονεθῇ γιὰ τίποτε. Ούτε ποτέ της θὰ καταδεχόταν νὰ ἐμολογήσῃ πὺς ὠρισμένους φορὲς τῆς ἐρχόταν λιποθυμία ἀπὸ τὴν πείνα κι' ἀπ' τὴν κούραση, ὅπως συνέβαινε ἀπόψε. Εἶχε ψηλώσει πολὺ μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνες καὶ τὰ ἀδιάκοπα τρεξίματά της στοὺς δρόμους τῆς εἶχαν ἀνοίξει τὴν δρεξη, ἐτοί ποὺ θὰ τῆς χρειάζεταν καλὴ καὶ ἀφθονή τροφὴ γιὰ νὰ τραφῇ καλὰ καὶ ὅχι τὰ ἀπομεινάρια καὶ τὰ ξεροκόμματα ποὺ τῆς ἔδινε ἡ μαγείρισσα ἀνάλογα μὲ τὴ διάθεσή της καὶ τὸ κέφι της. Ὡστόσο, σιγὰ σιγὰ ἡ Σάρα εἶχε συνειθίσει καὶ στὴν καθημερινὴ σχεδὸν πείνα.

— Σκέπτομαι πὺς κι' οἱ στρατιῶτες εἶναι σὰν καὶ μένα, ὅταν κάνουν μιὰ μακριὰ καὶ ἐπίπονη πορεία, ἔλεγε κάθε τόσο.

Τῆς ἄρεσε αὐτὴ ἡ φράση : «μιὰ μακριὰ κι' ἐπίπονη πορεία» κι' ὅποτε τὴν ἔλεγε τῆς φαινόταν πὺς ἦταν κι' αὐτὴ ἡ ἴδια ἓνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ταλαιπωρημένους στρατιῶτες. Ἀκόμη αἰσθανόταν πολὺ βαθειὰ τὶς ὑποχρεώσεις της ἀπέναντι στὶς ἐπισκέπτριές της καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ τὶς φιλέψῃ τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ τὶς περιποιηθῇ, τοὺς μοίραζε ἀφθονὰ τὰ μόνα πλούτη ποὺ τῆς εἶχαν ἀπομείνῃ : τὰ θνείρά της, τὰ φανταστικά της σχέδια καὶ ὅλες τῆς τὶς σκέψεις ποὺ τὴν ἐτόνωναν καὶ τὴν παρηγοροῦσαν.

Ἔτσι κι' ἀπόψε ἡ Σάρα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή εἶχε δείξει τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς σκοτούρες τῆς Ἑρμίνας καὶ εἶχε παραμερίσει τόσο πολὺ τὰ δικά της βάρσανα, ὥστε ἡ Ἑρμίνη οὔτε κὰν ὑποψιάστηκε πὺς ἡ φίλη της φοβόταν μήπως ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν πείνα κι' ἀναρωτιόταν, ἂν θὰ μπορούσε νὰ κοιμηθῇ ὅταν θὰ ἔμενε μόνη της καὶ θὰ ἔπερτε στὸ κρεβάτι, τόσο ἡ πείνα τῆς θέριζε τὰ σπλάχνα.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἦμουν λεπτὴ σὰν καὶ σένα, Σάρα, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Ἑρμίνη. Μοῦ φαίνεται πὺς τώρα τελευταῖα ἔγινες ἀκόμη πιὸ λεπτὴ ἀπ' ὅ,τι ἦσουν πρῶτα. Τὰ μάτια σου μοῦ φαίνονται μεγαλωμένα καὶ στοὺς ἀγκῶνες σου ξεχωρίζει κανεὶς ὅλα τὰ κόκκαλα.

Ἡ Σάρα κατέβασε μὲ ἀπάθεια τὰ μαλίκια της ποὺ εἶχε ἀνασηκωμένα.

— Ἦμουν πάντοτε ἀδύνατη, εἶπε, καὶ εἶχα πάντοτε μεγάλα πράσινα μάτια.

— Μ' ἄρρουνε πολὺ τὰ μάτια σου, ἔκανε ἡ Ἑρμίνη μὲ θαυμασμὸ καὶ ἀγάπη. Ὁ ἄλλος κανεὶς πὺς βλέπουν

μακρὰ, μακρὰ ! πολὺ μακρύτερα ἀπ' ὅ,τι βλέπουμε ἐμεῖς. Μ' ἄρρουνε καὶ τὸ πράσινο τους χρώμα.

— Τὰ μάτια μου εἶναι σὰν τῆς γάτας, εἶπε γελώντας ἡ Σάρα, μὰ ὥστόσο δὲν εἶναι ἄξια νὰ βλέπουν σὶδ σκοτάδι ὅπως τὰ γατίσια. Δοκίμασα, μὰ δὲν κατάφερα νὰ ξεχωρίσω τίποτε. Κρίμα !

Κόπηκε ἀπότομα. Ἀπὸ τὴ σκάλα ἀκούγονταν βήματα καὶ ἡ φωνὴ τῆς μὲς Μιντὶν ποὺ ὤφωνόταν θυμωμένη. Ἡ Σάρα πῆδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι κάτω κι' ἔσβυσε βιαστικὰ τὸ κερί.

— Τὴν Μπέκυ μαλλώνει, μουρμούρισε στὴν Ἑρμίνη. Τὴν ἔκανε νὰ κλάψῃ.

— Λές νὰ μπῇ ἐδῶ σὲ μᾶς ; ρώτησε ἡ Ἑρμίνη τρομοκρατημένη.

— Ὅχι, ὅχι. Νομίζει πὺς κοιμάμαι. Μὴν κουνιέσαι διόλου.

Ἡ μὲς Μιντὶν πολὺ σπάνια ἀνέβαινε στὸ τελευταῖο πάτωμα. Ἡ Σά-

ρα δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ παρὰ μιὰ φορὰ μόνον. Μὰ ἀπόψε φαινόταν πολὺ θυμωμένη καὶ καταλάβαινε κανεὶς πὺς ἀνεβαίνοντας ἔσπρωχνε μπροστά της τὴν Μπέκυ.

— Κλεφτοκόριτσο ! Ἐλεεσινὴ ! ἄκουσαν τὰ δυὸ κορίτσια. Ἡ μαγείρισσα μοῦ εἶπε πὺς κάθε μέρα λείπουν πράγματα ἀπὸ τὴν κουζίνα.

— Δὲν τὸ πῆρα ἐγώ, κυρία, ἔλεγε ἡ Μπέκυ κλαίγοντας μὲ λυγμούς. Μ' ὅλη τὴν πείνα ποὺ ἔχω, δὲν ἔβαλα ποτέ μου χέρι σὲ τίποτε, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

— Σοῦ ἀξίζει νὰ σὲ βάλω φυλακή ! Νὰ κλέψῃς μισὴ φόρμα πουτίγκα ! Παλιοκόριτσο !

— Δὲν τὴν πῆρα ἐγώ ! διαμαρτυρόταν ἡ Μπέκυ κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα. Θὰ μπορούσα νὰ τὴν φάω δλόκληρη ἂν μοῦ τὴν ἔδιναν, μὰ οὔτε μὲ τὸ δαχτυλάκι μου δὲν τὴν ἄγγιξα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

(ΜΥΘΟΣ)

Οἱ ποντικοὶ συνάχτηκαν τὴ γνώμη τους νὰ δώσουν :

πὺς τὴ ζωὴ τους νὰ γλυτώσουν...

Δὲν θέλουν πιά νάναί τοῦ γάτου θύματα

ποὺ μ' ἓνα-δυὸ πηδήματα

κακότροπος χυμᾶει καὶ τοὺς ἀρπάζει

καὶ, παίζοντας, ὕστερα τοὺς σπαράζει.

Κ' εἶπαν νὰ ὀπλιστοῦν, νὰ πολεμήσουν

καὶ νὰ τὸν ἀφανίσουν,

ἢ μὲς στὴν ὥρα τοῦ ὕπνου του νὰ τὸν ἀλυσόδεσουν...

Μὰ οἱ κίνυνοι στοὺς ποντικούς καθόλου δὲν ἄρρουν.

γὶ' αὐτὸ συλλογιστήκανε καλύτερα κατόπι

κ' εἶπαν : — «Υπάρχουν κι' ἄλλοι τρόποι :

πρόστιμο κ' ἐξορία καὶ φυλακή...».

Ὁμορφα κάθε ρήτορας μιλεῖ,

σχέδια πολλὰ καὶ διάφορα προτείνουν,

γιὰ ὅσα πρέπει νὰ γίνουν...

Ποῖος λέει νὰ πᾶνε στὸ κελλάρι,

κ' ἐκεῖ κάτω καθέννας τους νὰ πάρῃ,

μὲ νόστιμα δῶρα νὰ τὸν χορτάσουν.

Ἄλλος κουνδοῦνι στὸ λαιμὸ θέλει νὰ τοῦ κρεμάσουν

ποὺ ὅταν χτυπᾷ, στὸ πέραςμά του,

θάχουν καιρὸ νὰ φύγουν καὶ νὰ κρυφτοῦν μακριὰ του.

Τὴ γνώμη αὐτὴ βοῆκαν σοφώτερη ἀπ' τὶς ἄλλες

κι' ἀρχίσανε συζητήσεις μεγάλες :

μὲ τί γαῖτάνι νὰ δεθεῖ, τί σχῆμα νὰ διαλέξουν

καὶ τὴν τιμὴ καὶ τὸ καλὸ μέταλλο νὰ προσέξουν !

Κι' ὅταν ἐσυμφωνήσανε πρόταση κάποιος κάνει

πὺς τὸ κουνδοῦνι τοῦ λαιμοῦ δὲν φτάνει

καὶ πρέπει κ' ἓνα στήν οὐρά γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀκοῦνε

ὅμοια τὸν ἦχο πίσω του κ' ἐμπρός του ὅσοι βρεθοῦνε...

Ἡ γνώμη σὲ ὅλους ἄρεσε καὶ τὴ χειροκροτήσανε

κ' ὕστερα γιὰ νὰ φύγουν ξεκινήσανε

ἡσυχί κ' εὐχαριστημένοι...

Ἀλλὰ ἓνας γέρο-Ποντικός τότε στὴ μέση βγαίνει

καὶ λέει : — «Πάντα τὰ νύχια του σκληρὰ θὰ μᾶς ξεσκίζουν.

Συνωμοσίες καὶ πόλεμοι καὶ δῶρα δὲν ἀξίζουν.

Ὅσοι βρεθοῦν στὸ διάβα του πικρὰ θὰ μετανοιώσουν,

μόνο φυγὴ καὶ κρύψιμο μποροῦν νὰ μᾶς γλυτώσουν.

Ὁ στεγνὸς λόγος φαίνεται σωστός :

νὰν τοῦ κρεμάστ' ἓνα κουνδοῦνι πίσω κ' ἓνα ἐμπρός...

Ἄν ρωτᾶτε καὶ τὴ δική μου σκέψη,

τὸ ἓνα μοῦ φαίνεται ἀρκετὸ, τ' ἄλλο θὰ περισσέψῃ...

Ὅμως πρὶν τάγοράσετε, συλλογιστῆτε πάλι,

νὰ βρῆτε πρῶτα ποῖος μπορεῖ νὰ πᾶν νὰν τοῦ τὸ βάλλῃ !»

(1940)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΥ ΉΤΑΝ Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ! ὁ ἐπίγειος Παράδεισος ! ἡ κατοικία τῶν Πρωτοπλάστων πρὶν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ! Τί ἀπέραντο στάδιο γιὰ τὰ σκιρτήματα τῆς παιδικῆς φαντασίας ! Θυμοῦμαι ἀκόμα μὲ τί ἔκσταση καίταξα, ὅταν ἦμουν μικρός — κι' ἴσως πρὶν μάθω ἀκόμα νὰ διαβάξω — τὴ μεγάλη χρωματιστὴ εἰκόνα τοῦ Παραδείσου σ' ἓνα θαυμάσιο βιβλίο χωρὶς λόγια, ὅλο εἰκόνες ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Τί θαυμάσιος κῆπος ! τί δέντρα, τί φρούτα, τί λουλούδια ! Κι' ὅλα τὰ ζῶα τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὰ πιὸ ἡμερα ὡς τὰ πιὸ ἄγρια, ἡμερωμένα κι' αὐτὰ σὰν ἀρνάκια, στὰ πόδια τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, ποὺ ἦταν γυμνοί, μὲ τὰ μαλλιά τους μόνο τὰ μακριὰ καὶ πυκνά. Καὶ φίδια, ἓνα σωρὸ, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἀβλαβὰ κι' αὐτὰ σὰν τὰλλα, φίδια ποὺ μιλοῦσαν κιόλα ἀνθρωπινὰ, σὰν τὰ ζῶα τοῦ Αἰσώπου. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Διάβολος — μοῦ διηγούνταν — ὅταν θέλησε νὰ πατήσῃ τὴν Εὐά, πῆρε τὴ μορφή φιδιοῦ. Καὶ τὴν ἔκαμε νὰ φάῃ ἀπ' τὸν καρπὸ τοῦ ἀπαγορευμένου δέντρου, νὰ δώσῃ καὶ τοῦ Ἀδάμ, καὶ νὰ θυμώσῃ ὁ Θεὸς γιὰ τὴν παρακοή, καὶ νὰ καταραστῇ τοὺς Πρωτοπλάστους νὰ ζοῦν στὸ ἔξῃς μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου τους, καὶ νὰ τοὺς διώξῃ ἀπ' τὸν Παράδεισο, ὅπου τὰ ἔβρισκαν ἔτοιμα ὅλα, βάζοντας στὶς πόρτες του Ἀγγέλους μὲ πύρινες ρομφαῖες. Θέ μου, πόσο λυπόμουν τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους, ποὺ ἔχασαν τέτοια εὐτυχία — τὴν εὐτυχία ἐνὸς ἐπίγειου Παραδείσου !

Καὶ ρωτοῦσα : βρίσκεται ἀκόμα ὁ Παράδεισος ; Ὑπάρχει πούθενά ἓνας τόσο θαυμάσιος κῆπος, περιφραγμένος, ποὺ νὰ φυλάνε τὶς πόρτες του Ἀγγελοι, καὶ νὰ τὸν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι μόνο ἀπέξω, ἀπαγορευμένον κι' αὐτὸν σὰν τὸν καρπὸ τοῦ δέντρου τοῦ ἐκείνου, χαμένον Παράδεισο καὶ γιὰ τοὺς Πρωτοπλάστους καὶ γιὰ τοὺς ἀπογόνους τους ; Μοῦ ἀπαντοῦσαν πὺς κάπου γῆς θὰ ὑπάρχῃ, ἀλλὰ κανένας δὲν ξέρει ποῦ. Ἐμένα ἱκανοποιημένος μ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν, κι' ὁμολογῶ πὺς ποτέ δὲν μοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ γινόμουν ἐξερευνητὴς ὅταν θὰ μεγάλωνα, γιὰ νὰνακαλύψω τὸν Παράδεισο. Φαίνεται ὅμως πὺς ἄλλα παιδιὰ, μὲ ζωηρότερη φαντασία καὶ περιέργεια, τὸ σκέφτηκαν, κι' ἄμα μεγάλωσαν, ἔκαμαν διάφορα ταξίδια καὶ μελέτες,

καὶ προσπάθησαν νὰ προσδιορίσουν τὴν ἀπροσδιόριστη θέσιν τῆς Ἐδέμ. Γιατὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη λέει πὺς ὁ Παράδεισος βρισκόταν σὲ κάποια Ἐδέμ, ἀνάμεσα στοὺς ποταμοὺς τῆς Ἀσίας Φισών, Γεὼν, Τίγρη, Εὐφράτη καὶ... τρέχα γύρευε.

Ἔτσι ἓνας ἀπὸ τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς ἐξερευνητὴς, ὁ Ζάν Ἀνισάν, τοποθέτησε τὸν Παράδεισο στὶς ἐκβολὲς τοῦ Εὐφράτη ἓνας ἄλλος, ὁ Ὀνέ, στὸν Περσικὸ Κόλπο· κι' ἓνας τρίτος, ὁ Βανελάρ, στὸν Καύκασο. Ἀλλὰ ὁ γάλλος σοφὸς κι' ἐξερευνητὴς Λισὸν διαφώνησε τελευταῖα μ' ὅλους αὐτοὺς, καὶ προσπάθησε νὰ ποδείξῃ πὺς ἦταν στὸ Τιὰν Σέκ τοῦ Τουρκιστάν. Γιατὶ στὴ χώρα αὐτὴ, λέει, ποὺ εἶναι ἀληθινὰ παραδείσια, ὑπάρχουν καὶ σήμερ' ἀκόμα τὰ περισσότερα αὐτοφυῆ ὀπωροφόρα, δέντρα καὶ δεντράκια, καθὼς καὶ κάτω τεράστια... φίδια, τὰ πιὸ ἀκίνδυνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο ! Ὡστε λύθηκε τὸ πρόβλημα ; Ἐξέρουμε πιά ποῦ ἦταν ὁ ἐπίγειος Παράδεισος ; — Ὅχι, παιδιὰ μου,

οὔτε τὸ ξέρουμε, οὔτε θὰ τὸ μάθουμε ποτέ. Ἡ Ἐδέμ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ ἐπίγειος Παράδεισος, εἶναι μιὰ εἰκόνα τῆς εὐδαιμονίας ποὺ χαίρουνταν στὴ γῇ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ὅσο ἦταν ἄγνοοι κι' ἀναμάρτητοι, ὅσο δὲν παρέβαιναν τὶς διαταγὲς τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ δέντρο «τῆς γνώσεως», κι' ὁ ἀπαγορευμένος καρπός, καὶ τὸ φίδι, ὅλα ἀλληγορικά. Ὁ οὐράνιος Παράδεισος τῆς Νέας Διαθήκης καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, μάλιστα. Ἀλλὰ οὔτε γι' αὐτὸν ξέρουμε τί λογῆς εἶναι. Κάπου βέβαια θὰ ὑπάρχῃ ἓνας τόπος, γιὰ νὰ ζοῦν σ' εὐδαιμονία καὶ μακαριότητα οἱ ἀθάνατες ψυχὲς τῶν δικαίων, κοντὰ στὸ Θεό. Τίποτα περισσότερο δὲν ξέρουμε. Κι' αὐτὰ ποὺ εἶπαν μερικοὶ παλαιοί, πὺς ὁ οὐράνιος Παράδεισος ἔχει βαθμίδες καὶ διάφορες θέσεις, ὅπως τὰ θέατρα — τὶς πιὸ καλὲς γιὰ τοὺς πιὸ δίκαιους — δὲν τὰ παραδέχεται σήμερ' ἡ Ἐκκλησία : οἱ δίκαιοι εἶναι ἴσοι.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

6.

Τέτοια ὁ Φλωράκης ἔκαμε κι' ἄλλα πολλὰ. Μιὰ μέρα, καθὼς καβαλάκεψε πάλι γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν περιοδεία του, ρώτησε τὸ ἄλογό του :

— Καὶ τώρα ποῦ λές νὰ πᾶω, καλέ μου Ἀστροάφτη ;

— Πάντα ἴσα ἐμπρός ! τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ ἄλογο.

— Νάκολουθῶ αὐτὸ τὸ ποτάμι, ποὺ δὲν τὸ ἔχασα ἀπ' τὰ μάτια μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀπάντησα τὴν καλὴ Νεράιδα :

— Ναί, νάκολουθῆς τὸ ποτάμι.

— Μὰ ποῦ βγάζει ἄραγε ;

— Βγάζει στὴν εὐτυχία καὶ δὲν εἶναι πολὺ μακριὰ.

— Τότε λοιπὸν ἐμπρός !

Ἀκολούθησαν τὴν ἀροποταμιὰ ὥρες πολλές. Σ' ἓνα μέρος, τὸ ποτάμι ἀνοίγε καὶ γινόταν μιὰ ὠραία γαλάζια λίμνη, σπαρμένη μὲ μεγάλα ἄσπρα νερολούλουδα. Στὴ μέση τῆς λίμνης ἦταν ἓνα χαριτωμένο νησάκι, καὶ στὸ βουνὸ τοῦ νησιοῦ, ψηλὰ, στὴν κορυφή του, ἔλαμπε ἓνα παλάτι καμωμένο ἀπὸ πολύτιμες πέτρες.

— Ποῖος ξέρει μήπως σ' ἐκεῖνο τὸ λαμπρὸ παλάτι βρίσκεται ἡ εὐτυχία, εἶπε ὁ Φλωράκης.

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀστροάφτης.

Ὁ Φλωράκης πέψαψε, ἄφησε τὸ ἄλογό του νὰ βοσκῇ ἐλεύθερο, κι' αὐτὸς ἐτοιμίσθηκε νὰ καθήσῃ στὴν ἀροποταμιὰ, νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ σκεφθῇ ἄξαφνα ἀκούει γυναικεῖα ξεφωνητὰ ἀπὸ τὸ κοντινὸ δάσος. Τρέχει ἀμέσως καὶ βλέπει μιὰ νέα γυναίκα, ὠραία, πλούσια ντυμένη ποὺ

ξεφώνιζε ζητώντας βοήθεια, γιατί έξη ληστές τής είχαν ριχτεί, να τής πάρουν τα χουσαφικά που φορούσε.

— Σώσε με, παλληκάρι μου! φώναξε μόλις είδε τον Φλωράκη.

— Μή φοβάσαι, κυρά μου, τής αποκριθήκε. Αυτοί έδω για μένα είναι παιχνιδάκι.

— Καλέ τί μās λές! κάνει ένας από τους ληστές, για κόπιασε! Έμεις είμαστε για σένα παιχνιδάκι, ή έσύ για μās ;

Χωρίς άλλα λόγια, ο Φλωράκης έβαλε το ρόδο στο στόμα του. Η νέα γυναίκα απελπίσθηκε που ο σωτήρας της χάθηκε σαν καπνός. Άλλα σε λίγο βλέπει έναν από τους ληστές να πέφτει τρυπημένος από σπαθί. Να και δεύτερος, να και τρίτος, σκοτωμένοι από τον άδρατο Φλωράκη. Οι άλλοι τρεις φοβήθηκαν, πείαξαν ό,τι είχαν αρπάξει, και τ'όβαλαν στα πόδια. Και τότε ο Φλωράκης έβγαλε από το στόμα του το ρόδο και φύλαξε το σπαθί του.

— Σ' ευχαριστώ πολύ, παλληκάρι μου, που μ' έσωσες! του είπε η νέα γυναίκα, μαζεύοντας από χάμω τα χουσαφικά της.

— Δεν θα σ'αφηνά ανυπεράσπιστη στα χέρια ληστών, τής αποκριθήκε ο Φλωράκης. Άλλα ποιά είσαι του λόγου σου, και πώς βρέθηκες εδώ μονάχη; (Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Καθένας μπορεί να βάλει με τον νοῦ του την εκπληξη και την χαρά του Μιχαλάκη και του Φραγκίσκου, σαν ανοίγοντας τα μάτια τους αντίκρυσαν το γελαστό και καλό πρόσωπο του θεοῦ τους που τα κοίταζε δλο στοργή.

Λοιπόν δεν ήταν όνειρο; τον είχαν πιά κοντά τους στα χέρια τους, τον είχαν βρει τελοσπάντων τον θεοῦ τους που τους εξέφευγε την τελευταία στιγμή; Δεν θα είχαν πιά ανάγκη να περπατήσουν ώρες και ν' ανεβούν σε βουνά με γκρεμνούς και φαράγγια, για να πετύχουν τον πολύτιμο θεοῦ τους;

— Ναί, ναι παιδιά μου, έλεγε ο γενηαίος λεοντοθήρας φιλώντας τους μικρούς, εγώ είμαι ο θεός σας, μὴν ανησυχείτε και δεν θα σ'ας φύγω πιά.

Όταν σε λίγο ο Γιάννης διηγήθηκε καταλεπτώς στ' αδελφία του τα δσα συνέβησαν την τρομερή εκείνη νύχτα, τα δυο παιδιά έφριξαν βάζοντας με το νοῦ τους τον μεγάλο κίνδυνο που πέρασαν και από τον όποιον τα έσωσε ο Θεός. Κι' όλο κοίταζαν το άγριο θηρίο που ήταν μπροστά τους νεκρό.

Έπειδή τα παιδιά ήταν αδύνατα και δεν θα μπορούσαν εύκολα να περπατήσουν, ο θεός Θωμάς αποφάσισε να κατέβη στο πιό κοντινό χωριό και να φέρη ζώα για να καθαλικάψουν τα παιδιά και να φορτώσουν το λιοντάρι. Έπρεπε λοιπόν να κάνουν όμονη και να περιμένουν τρεις ώρες γιατί το χωριό θα ήταν ίσαυε δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά από το Βοῦ Ίζέλ και οι δρόμοι δεν ήταν καλοί.

Κίνδυνος όμως δεν υπήρχε πιά κανένας όσο θα περίμεναν τα παιδιά. Αυτό ήταν βέβαιο.

— Τώρα που είναι μέρα, είπε ο

Έπάνω στο πτώμα του λιονταριού στεκόταν ένας άντρας. (Σελ. 373, στ. β')

Θωμάς Καστέρας στον Γιάννη δεν έχετε τίποτε να φοβηθήτε. Κι' αν τολμήσουν να έλθουν εδώ και να σ'ας τριγυρνούν τίποτε αδιάκριτοι μόλις ιδούν αυτόν τον φύλακα, θα φύγουν άμέσως, ός είναι και νεκρός.

— Άλήθεια, θεέ μου, ρώτησε ο Γιάννης, γιατί άπορήσατε τόσο πολύ όταν μ' είδατε; Δεν σ'ας είπε τίποτε ο δεκανέας Χαφούρ;

— Δεν είδα κανένα, παιδί μου.

Τότε ο Γιάννης του διηγήθηκε καταλεπτώς τα δσα έγιναν με τον Καπετάν Χαφούρ και είπε: Πού να φαντασθώ, θεέ μου, πώς εγώ θα έφθανά πρώτος.

— Μα παιδί μου, ο καπετάν Χαφούρ δεν βιαζόταν να με βρή όπως σεις. Τί τον έμελλε αυτόν; Ποιος ξέρει που θ'άντάμωσε τίποτε φίλους όμοιους με εαυτόν κι' έχασομέρησε. Άλλα δεν έχομε την ανάγκη του. Σεις παιδιά μου καλά τα καταφέρατε και χωρίς τον Χαφούρ. Τώρα εγώ πηγαίνω. Σεις θα βρήτε στον σάκκο μου ό,τι χρειάζεται για να έρθετε πάλι στον έαυτό σας.

Τα τελευταία αυτά λόγια έχρειάζονταν πολύ στα παιδιά γιατί όπως θα θυμάσθε ήταν νησιτικά από την προηγούμενη μέρα. Έτίμησαν λοιπόν με το παραπάνω το παστό κρέας και το θαυμάσιο ψωμί που βρήκαν στο σάκκο του θεοῦ τους κι' έδροσίστηκαν απ' το φλασκι του λεοντοθήρα που είχε μέσα κονιάκ άνακατεμένο με νερό.

Άφου έχόρτασαν και συνήλθαν απ' το φόβο και την αγωνία τους, ο Φραγκίσκος και ο Μιχαλάκης έγιναν πάλι ζωηροί και χαρωποί. Μόνον ο Γιάννης φαινόταν θλιμμένος.

— Τόν Άλη θυμάσαι; ρώτησε ο Μιχαλάκης.

— Άχ! καυμένη Άλη, πιστέ μου σκύλε. Ποτέ δεν θα λησμονήσω ότι θυσιάσθηκες για να μου σώσης τη ζωή. Χωρίς την άφροσύνη σου, πιστέ μου Άλη, ο πυροβολισμός του θεοῦ δεν θάρχόταν στην ώρα του και τότε τετέλεσται. Σ'υ έκανες το λιοντάρι να σε προσέξη και μου έσωσες έτσι τη ζωή. Άχ! τί κρίμα να μὴν πυροβολήση ο θεός λίγο πρωύτερα. Γενναίε Άλη, σ'υ έπέρασες μαζί μας όλα μας τα βάρσανα, και τώρα που ήρθε η ώρα να τα λησμονήσης όπως και μεις πρόφθασε το λιοντάρι και σ' έρριξε στη γη νεκρό. Τούλάχιστον ός μὴν αφήσω να τον κατασπαράξουν τα άγρια τσακάλια. Έλάτε, παιδιά, να με βοηθήσετε να τον θάψουμε βαθείά για να μὴν μπορούν να τον ξεθάψουν.

Τα παιδιά δεν είχαν άλλα έργα-λειά για να σκάψουν παρά λίγες μυτερές πέτρες και ραβδιά που έκοψαν από τα δενδράκια που ήταν εκεί, κοντά. Μ' αυτά κατάφεραν να σκάψουν ένα αρκετά βαθύ λάκκο. Μέσα κεί ξάπλωσαν το πτώμα του πιστοῦ φίλου τους, το σκέπασαν πρώτα με φύλλα απ' τα δένδρα και ύστερα με χώμα και άμμο. Στα τελευταία έρριξαν με τάξη και δσα χαλίκια μόρεσαν να βρουν εκεί.

Μετά την ταφή του πιστοῦ Άλη ο Γιάννης κάθισε κοντά στον τάφο αποχαιρετώντας νοερά τον πιστό του φίλο.

(Άκολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Νομίζετε πώς τα βάσανα τής Φροσούλας τελειώσανε; Λάθος κάνετε. Ίσως να ήσυχάση η Φροσούλα, όταν ο Τίγρης γίνη ένας ένήλικος, αξιοπρεπής κύριος γάτος. Τώρα όμως κι' άλλες φασαρίες την περιμένανε.

Όσο ήτανε ψυχρός ο καιρός καθότανε κλεισμένη στο σπίτι. Σήμερα όμως η λακκάδα είναι τόσο λαμπρή, ο ουρανός τόσο γελαστός, που η μαμμά τής έδωσε την άδεια να παίξη στον κήπο. Αυτό είναι μια από τις μεγάλες απολαύσεις τής Φροσούλας. Η καυμένη διασκεδάσει στον κήπο τόσο σπάνια και για λίγη ώρα. Όλο κρυολογημένη βρίσκεται. Η μαμμά δεν ξέρει πιά, πώς να την προσφύλαξη, έχει γίνει υποχόνδρια. Κι' η Φροσούλα μόλις βήξει την πιάνουν τα κλάμματα. Τής έρχονται άμέσως στο νοῦ ένα σωρό κακά πράγματα που ακολουθούν ένα κρυολόγημα: κρεβάτιωμα, βεντούζες, φάρμακα, καί... καί... καί...

Μα να που σήμερα όλα είναι ωραία. Ο κήπος ανθισμένος άχτινοβολεί χαρά και φως. Η Φροσούλα άπορεί πώς μεγαλώσανε τόσο οι τριανταφυλλίες. Την περάσανε στο μπόδι. Ύστερα σκέπτεται πώς θ'αναι πολύ διασκεδαστικό πράγμα να φυτέψη κι' εκείνη κάτι, να δη τί θα γίνη του χρόνου. Κάτι όμως που να το φροντίζη ή ίδια, έτσι όπως τον Τίγρη. Τί να φυτέψη; Κοιτάει γύρω. Άπ' όλα έχουνε. Το δικό της φυτό θέλει ν'αναι διαφορετικό, άσυνηθιστο. Ο μπάρμπα Γιώργος ο κηπουρός θα τής πη. Πολλές φορές τον άκουσε να προσφέρει παράξενες λέξεις ονοματίζοντας ώρισμένα φυτά. Κι' είναι όλο καμάρι ο Μπάρμπα-Γιώργος γι' αυτές του τις γνώσεις. « Άμ! τί θαρρείς και τα λουλούδια έπιστήμη είναι! ».

Σπουδαία λοιπόν ιδέα! θα φυτέψη κάτι σπάνιο μ' ένα περίεργο όνομα. Κι' οι άλλοι θα το βλέπουνε και θα λένε: « Τί ώραία, τί παράξενα λουλούδια! πώς το λένε αλήθεια, Φροσούλα; ». Κι' εκείνη όλο περηφάνεια θα προσέφη τις μαγικές κι' άκατανόητες συλλαβές, παραδείγματος χάριν: « Λοντεντόσα » ή κάτι τέτοιο. Πρέπει μάλιστα ναχη διπλό όνομα. Ο Μπάρμπα-Γιώργος τής είχε έξηγήσει ότι τα φυτά έχουνε όνομα και έπωνυμο. Πώς εκείνη τη λέγανε Φροσούλα Ζαχαρίδη;

Μες τις σκέψεις της αυτές τής ήρθε στο νοῦ κι' ο Τίγρης. Πού βρισκότανε; Πρδ όλίγου έπαιζε κοντά της με κάτι κλαδιά. Έχει γούστο να

πήδησε μέσα από τα κάγκελα στο δρόμο. Τρέχει βιαστική ως την άλλη άκρη του κήπου. Εάφνου σταματάει με χτυποκάρδι. Ένας πελώριος μαύρος γάτος πάει να τσακωθή με το γατάκι της. Πρώτη φορά έχει δη τον Τίγρη τόσο εξαγριωμένο. Κύρτωσε τη ράχη του άπειλητικά, φούντωσε την ουρά του, τέντωσε το λαιμό του και μουρμουρίζει υπόκοφα κοιτάζοντας λοξά τον αντίπαλο. Ο μαύρος γάτος σίγουρος για την υπεροχή του, δεν έχει τόση όρεξη για καυγά. Εκείνος ήρθε να κάνη την τακτική βόλτα του στον κήπο κι' αυτός ο πιτσιρικός δεν του τό επιτρέπει. Αυτό λέγεται θράσος.

Από τη δική του μεριά ο Τίγρης πολύ θυμωμένος και αρκετά φοβισμένος σκέφτεται πώς έχει μεγάλη αναίδεια αυτός ο ξένος. Με τί δικαιώμα μπαίνει στο δικό του το σπίτι; Αισθάνεται πώς αυτό το πράγμα τον πειράζει, δεν μπορεί να το ανεχθή. Άς έχει χάρη το μπόδι του, αλλιώς θα τον είχε κιόλας πετάξει έξω.

Εάφνου, δεν ξέρω να σ'ας πω τί έγινε. Ούτε η Φροσούλα, ούτε ο Τίγρης το θυμούνται άκριβώς. Το βέβαιο είναι πώς ο μαύρος γάτος θέλησε να διδάξη στον μικρό, ότι πρέπει να σέβεται τους μεγαλύτερους του. Η Φροσούλα άκουσε με τρόμο τις σπαραχτικές κραυγές του Τίγρη. Χωρίς να το καλοσκεφθή έτρεξε να τον σώση. Παιδί και γιατί μπερδευτήκανε. Ο μαύρος γάτος έφυγε τρέχοντας. Ο Τίγρης χώθηκε καλύπτοντας μέσα στο σπίτι. Έμεινε η Φροσούλα με τα χέρια γρατσουνισμένα ανάμαλλη, ταραγμένη και κλαίοντας. Το χειρότερο όμως απ' όλη αυτή την ιστορία είναι, ότι σε λίγο άρχισε κι' εκείνη να τσιρίζη σαν τον Τίγρη, όταν θελήσανε να τής απολυμάνουν τις γρατσουνιές με οινόπνευμα.

ΜΑΡΙΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΓΡΙΑ ΚΙ' Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ

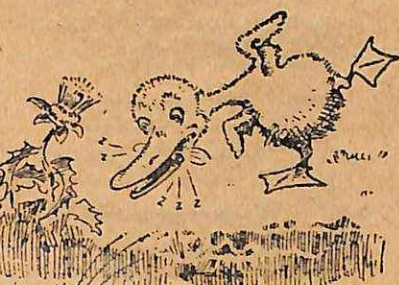
Μια γριά που τής πονούσαν τα μάτια, έκραζε γιατρό. Αυτός έτυχε κομπογιαννίτης και κλέφτης, και κάθε φορά που πήγαινε, τής σούφρωνε κι' από ένα πράγμα. Όσο το τα μάτια τής πέρασαν. Και μια μέρα τη ρώτησε:

— Έ, τώρα βλέπεις καλά;

— Ναί, του άποκριθήκε η γριά: αλλά τώρα που βλέπω, στο σπίτι μου βλέπω λιγώτερα πράγματα απ' όσα έδλεπα τότε που δεν έδλεπα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

«ΔΕΝ ΞΑΝΑΤΡΩΩ ΜΕΛΙΣΣΑ
ΠΟΥ ΝΑ ΨΟΦΩ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ!...»

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΙ ΜΟΥ ΕΜΠΝΕΟΥΝ ΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Τρίγωνον

“Ας είναι όπως είναι
καθόλου δεν με μέλει.
Μά πιο πολύ μ’ άρεσει
νά είναι με το μέλι.”

Ελλιποσύμφωνον

Λέν αν δεν γελιέμαι
όλοι πώς νυστάζω.
Σά να χασμουριέμαι
όταν το διαβάσω.

Φαροκόκκαλον

Νομίζεις πώς το λύνεις
μέσα σ’ ένα λεπτό,
Μά κάποτε τ’ αφήνεις
γιατ’ είν’ άγκαθωτό.

“Ισως και στο λαιμό σου
καμμάτι φορά να μπή.
Και κάνεις το σταυρό σου
ώσπου να ξαναβγή.”

Κρυπτογραφικόν

Σ’ ένα χαρτί αρχίζεις
τους πειραματισμούς,
Και λέξεις πώς να βγάλεις
άπ’ τους αριθμούς.

Μά κεί που προσπαθείς
μετά επιμονής,
περι κατασκοπείας
ιδέα μου κινείς.

Τσάρος [B]

ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

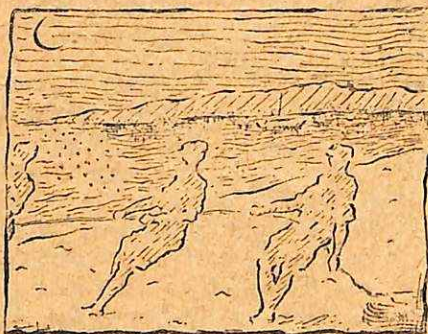
“Όταν πάνω στους λόφους και στις
άκροποταμίες παλεύουν τα τελευταία
μουρμουρίσματα της ημέρας και οι πρώ-
τες σιωπές της νύχτας, όταν οι φυλλο-
σιές που κρέμονται στα δέντρα σαν πο-
λύπτυχη κροσσώτη δαντέλλα παίρνουν
ένα χρώμα, όλο και πιο περισσότερο
σκοτεινό, όταν το αλαφροφτέρωτο βρα-
δυνό άεράκι έρχεται να νανουρίσει γλυ-
κά, ότι έχει αφήσει ξυπνητό το δειλί-
σαν ό ήλιος χάνεται στην άραχνένια
δύση και η νύχτα, βασιλεύσα χιλιότρα-
γουδημένη, σκεπάζει τη φύση με τις
μαυρές φτεροβγες της κι’ άπ’ τα ούρα-
νοθέμελα προβάλλει το χρυσοφέγγαρο,
τότε ανοίγετε, σεις αγαπητά μου νυ-
χτολούλουδα με τα λεπτά ρόδινα πετα-
λάκια σας και τις σκοτειρές πινελιές στην
άκρη. “Έχετε ένα χρώμα, άπαλό και ρό-
δινο σαν και κείνο που έχουν τα συν-
νεφάκια τις χρυσαυγές της άνοιξης.”

Ποτέ, όμως, μου λουλούδια, δεν ά-
κούσατε το γλυκό και ζωηρό τραγούδι
του άηδονιού που μεθάει την καρδιά
άπό χαρά. Ποτέ δεν ένοιούσατε τα θερ-

μά του ήλιου χάδια ούτε είδατε τις
γλυκειές της άνοιξης ροδαυγές. Ποτέ
δεν είδατε την ζωή να σφύζει γύρω σας,
ούτε δυνατό φως να λούη τα πεταλά-
κια σας. “Η νύχτα είναι ο κόσμος σας,
ο γκιώνης και τ’ άστέριά της, με τόση
μαγευτική άρμονία και με μιά άφάντα-
στη μεγαλοπρέπεια” σεις έχετε της νύ-
χτας της μυστικοπάθης τα θέλητρα τα
μαγικά” σεις βλέπετε τα καντήλια της
νύχτας να στολίζουν το γαλαξόμαυρο
σεντόνι λαμποκοπώντας σά διαμάντια.
Σεις άκούτε την κλαυμάριξη και με-
λαγχολική φωνή του γκιώνη να ξεχύνε-
ται άπό το κοντινό δασάκι. Κι’ όταν
προβάλλη ή αύγούλα κι’ οι ήλιαχτίδες
στείλουν το χάδι τους στην πλάση και
τα πουλιά πετώντας άπό κλαδί σέ κλα-
δι ύμνούν το Δημιουργό τους και τα
κατακόκκινα ρόδα σκορπίζουν το άπα-
λό άρωμά τους, τότε κλείνετε τα ροδό-
χρωμα πεταλάκια σας και άπαλοέχρνε-
τε τα κεφαλάκια σας.

“Ω, πόσο θα επιθυμούσα νάμουν ένα
Νυχτολούλουδο [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

“Η τράτα

Σκίτσο του “Αρρη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Της Λένας της έχουν πει να τα μασ-
σάη όλα πολύ καλά γιατί έχει το στο-
μάχι της.

Στο τραπέζι της δίνουν γιαούρτι, και
βλέποντας ότι λιώνει στο στόμα, ρωτάει
τη μαμά της έντρομη :

— Μαμά, ή γιαούρτη δε θέλει μασ-
σημα ;
Μαρίδα του Φαλήρου

— Πώς τόπαθες και πίνεις τόσο εύ-
κολα το γιατρικό σου, Μπεμπουλά ;

— Δεν με νοιάζει να πεθάνω, μά
δεν θέλω να κολλήσω κοκκύτη τ’ άγ-
γελάκια.
Πειραιώτισσα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

“Αθήναι, 42 δδός Εύριπίδου
την 16 Σεπτεμβρίου 1940

ΚΑΘΩΣ σάς έχω πει, ή «Μικρή Πρι-
κήπια» θά τελειώσει στο φυλλάδιο του
Σαββάτου 30 Νοεμβρίου, γιατί ο χρόνος
μου φέτος έχει ένα Σάββατο παραπάνω.
“Ο Γιάννης Καστέρας» θά τελειώσει νω-
ρίτερα, μετά 3-4 φυλλάδια. “Αλλά έπει-
δή δεν θά μένουν παρά λίγα φυλλάδια ως
το τέλος—6-7 μόνο—άλλο μυθιστόρημα
σ’ αυτόν τον τόμο δεν μπορεί να χωρέσει,
και μόνο μερικά εικονογραφημένα διηγή-
ματα θά δημοσιεύσω, άπό δύο-τρεις συνέ-
χειες το καθένα. “Όσο για το «Μαγεμένο
Ρόδο» της Κυρά-Μάρθας, αυτό μπορεί να
το διαδεχθώ άκόμα ένα, αλλά μικρότερο,
άνάγνωσμα για μικρά παιδιά. Αλλά για το
τέλος του χρόνου μου. Για τον άλλον, που
θάρχησε στις 7 Δεκεμβρίου, δεν θάρχησω
νά σάς πω τα περίφημα Νέα του—τά Νέα
του 1941.

Σας θυμίζω και πάλι ότι είπα στο
προηγούμενο: **Τόνομά σας και το ψευ-
δώνυμό σας πρέπει να είναι άχώριστα**
σ’ ότι μου στέλνετε. Μή μου γράψετε
ποτέ μόνο με το ψευδώνυμό σας. Τα γράμ-
ματά σας πρέπει να έχουν αυτόν τον τό-
πο: στην πρώτη σελίδα, στην άπάνω άρι-
στερή γωνία, θά γράψετε πρώτα το ψευ-
δώνυμό σας—αν έχετε, έννοείται, κι’ αν
είναι με κόκκινο μελάνι, άκόμα καλύτε-
ρα—άπο κάτω τόνομά σας, κι’ άπο κάτω
τη διεύθυνσή σας και τη χρονολογία. Πα-
ραδείγματός χάρι: «Καθαρός Ουρανός
—Γεώργιος Κ. “Αντωνιάδης—“Αθήναι,
53 δδός Πανεπιστημίου—15 Σεπτεμ-
βρίου 1940».

Και τώρα μερικές άπαντήσεις σ’ έντενη
γράμματα που περιόσφην άπό την . . .
πλημύρα του προηγούμενου :

Χαίρω, “Ηλιακίς, που σ’ εύχαρίστη-
σαν οι “Έκτακτοι Διαγωνισμοί, «σά μιά
τόσο ώρα κι’ εύχάριστη άσχολία για το
δόλοιοπο καλοκαίρι». “Ω, πολύ καλά θυ-
μόμαι την παλιά μου **Πόνου Δάκρυ**, κι’
όταν την έναγίδης, πές της τους χαιρετι-
σμούς μου. Πολύ ώρα το σκίτσο σου, πε-
ριμένω και τη γελοιογραφική σειρά.

“Έλαβα και τα δύο γράμματά σου, **Σκυ-
ριανόπουλο** (Κ4 και Κ5) και τα διάβασα
με πολύ ένδιαφέρον. “Αλλά θά περιορισθώ
στα τόσο συγκινητικά που μου γράφεις για
τη διάδοσή μου. Ναί, παιδί μου, όχι όλα,
όχι τα μισά, αλλά το ένα τρίτο άπό τα
διαβάζοντα “Ελγνόπουλα αν μ’ έπαιρναν,
κι’ ή συνδρομή μου θά γινόταν μικρότε-
ρη, και το φυλλάδιό μου τακτικά δωδε-
κασέλιδο, και μάλιστα μ’ εξώφυλλο χρω-
ματιστό. “Αλλά ποί ! Αυτό έπρεπε νάμια
έναντι όλων των Διαπλάσπουλων, μά
δυστυχώς δεν είναι όλων. “Εσύ είσαι άπ’

τις λίγες εξαιρέσεις. Και μακάρι αν έκα-
ναν άλλοι έκτάκτο στον τόπο τους, τι έ-
γαια, γιατί δεν έχω πιά τόπο ! το ώρατο
και τί χαρούμενο !— **Χρ. Παπαθανασό-
πουλε**, καλά έκαμες, αλλά πρέπει να μου
στείλεις 10 δρχ. για την έγκριση και να
μου έναγράψης τα ψευδώνυμα που προ-
τείνεις” στην έξαδέλφη σου” έστειλα Μ.
Μυστική. — “**Αλκη Μύρα**, σέ διασκέδασε
λοιπόν ή «Κυριακή» ; στην “Αλληλογρα-
φία του 40ου φύλλου λόγης για τον τονι-
σμό των που και πως” θυμωμένη μαζί
σου ; όχι δά !—Κόκα, κι’ εγώ άπορώ πώς
δεν σ’ εύχαρίστησα για τα δύο σου έσπα-
νώματα ; μή ή θ.Γεωργία Ταροούλη έσπού-
δασε στο Παρθενάγειο της κυρίας Κρί-
κου” ναί, κακά έγραφα τότε τα είς όνω
ρήματα με σ, όπως τα γράφουν άκόμα
πολλοί, ένθ’ το σωστό είναι με ω.— “**Ε-
θνικόν “Ιδεώδες**, γέλασα με το έπεισό-
διο αυτό “Ταχυδρομείο” ο υπάλληλος είχε
δίκιο κατά τοιτο : Μικρά Μυστικά άγρα-
φα είναι βέβαια έντυπα” αλλά με άπαν-
τήσεις, είναι χειρόγραφα” στο άλλο σου
γράμμα θά σου άπαντήσω έκτενέστερα στο
έρχόμενο.— “**Δευκή Καμέλια**, τί ώρατα ή
ζωή στην Κασακλήνωση, και τί κρίμα που
δεν σάφης να μου πής κι’ άλλα το έγε-
ρήριο άπό το ισομεμαρτικό ύπνο ! περι-
μένω και το κομμάτι.— “**Φτέρη** και **Μικρή
Δαίδη**, «μιά» και «κάποια» ταχαπ.νούδες
(δέν είσαστε ;) τί χαρά το γραμματάκι
σας ! έχετε μητέρα καλιά Διαπλάσπου-
λα, 18 τόμους μου στο σπίτι σας κι’ έξη
χρόνια που είσαστε συνδρομητρίδες” ώστε
καμιά άμφιβολία πώς, σσα μαθήματα κι’
αν έχετε, θά μου γράψετε συχνά.— “**Νεφέ-
λη**, δ κ. Ε. σου στέλνει γράμμα και σέ
παρακαλεί να του γράψης μόλις το λά-
βεις.—“Εως εδώ σήμερα.

“Ετσι είναι, **Δακρυμένο Χαμόγελο**,
πως το έχει το Εύαγγέλιο : «κακούς κα-
κώς άπωλέσω αυτούς», δηλαδή «κακούς
δντας, κακώς θά τους μεταχειρισθώ». Κι’
έτσι πάντα το έλεγαν οι άρχαίοι : **κακόν
κακώς, κακήν** (γυναίκα) **κακώς, κακούς
κακώς, κακός κακώς, και κακός κακώς,
κακή κακώς** κτλ. Στή σημερινή όμως
γλώσσα, που έμεινε ή φράση, λέμε για
όλες τις περιπτώσεις, δνομαστική ή αιτια-
τική, άρσενικό ή θηλυκό, «κακήν-κακώς»,
το **κακήν** δηλ.σά μιά επίταση του **κακώς**
=πολύ κακά, πολύ άσχημα : «Τέν έδιωξε
κακήν-κακώς, έφυγες κακήν-κακώς» κτλ.
—Φυλλάδια έστειλα.

Δέν πειράζει, “**Αλκαίς**, ή Σύρος κοντά
είναι, θάρχης κι’ άλλη φορά. Πώς να σου
άκυρώσω την άπάντησή ; να φάω και
νά τη βγάλω ; δεν έχω καιρό. Μπορείς
όμως, αν στο μεταξύ βρήκες κι’ άλλες
λέξεις, να στείλεις άλλη άπάντησή και
νά γράψης άπό πάνω : «Στέλλεται έκ
νέου, να μη ληφθώ όπ’ όψει ή προηγου-
μένη». Και τότε είναι εύκολο.

Αδγή, εδως για το 19 που σ’ έφερες φέ-
τος πρώτη άπό τέσσερις τάξεις, εδως και
για το βραβείο που πήρες ή έλθεσή σου
για την άποταμίευση και τον καυπαρά
που σου έστειλε το “Υπουργείο. Τους χαι-
ρετισμούς μου στον πατέρα σου, τον **Περ-
σέα** του 1898, που σαν καλό παλιό Δια-
πλάσπουλο έκαμε Διαπλάσπουλα και τη
μοναχοκρήνη του. Τα γιασεμιά που είχες
στο γράμμα σου, και μαραμένα, μοσχοδο-
λούσαν.

Σέ συγχωρώ, **Νησιωτοπούλα**, άφοι δ-
πόσχωσα να μου γράψης τώρα τακτικά.
“Ω, πόσο θάγανάκτησες άπό αυτό έσως να
είσαι κι’ αυτόπτης μάρτυρας του άνομή-
ματος κατά της “Ελλης ! Δέν μπορώ να
σου πω πώς θά τελειώση ή Σάρα, γιατί
θά χάσης το ένδιαφέρον” περιμένα . . .

Ναυτοπούλα, βλέπεις πώς και σ’ αυτό
το γράμμα σου άπαντώ, αλλά με λίγα λό-
για, γιατί δεν έχω πιά τόπο ! το ώρατο
και τί χαρούμενο !— **Χρ. Παπαθανασό-
πουλε**, καλά έκαμες, αλλά πρέπει να μου
στείλεις 10 δρχ. για την έγκριση και να
μου έναγράψης τα ψευδώνυμα που προ-
τείνεις” στην έξαδέλφη σου” έστειλα Μ.
Μυστική. — “**Αλκη Μύρα**, σέ διασκέδασε
λοιπόν ή «Κυριακή» ; στην “Αλληλογρα-
φία του 40ου φύλλου λόγης για τον τονι-
σμό των που και πως” θυμωμένη μαζί
σου ; όχι δά !—Κόκα, κι’ εγώ άπορώ πώς
δεν σ’ εύχαρίστησα για τα δύο σου έσπα-
νώματα ; μή ή θ.Γεωργία Ταροούλη έσπού-
δασε στο Παρθενάγειο της κυρίας Κρί-
κου” ναί, κακά έγραφα τότε τα είς όνω
ρήματα με σ, όπως τα γράφουν άκόμα
πολλοί, ένθ’ το σωστό είναι με ω.— “**Ε-
θνικόν “Ιδεώδες**, γέλασα με το έπεισό-
διο αυτό “Ταχυδρομείο” ο υπάλληλος είχε
δίκιο κατά τοιτο : Μικρά Μυστικά άγρα-
φα είναι βέβαια έντυπα” αλλά με άπαν-
τήσεις, είναι χειρόγραφα” στο άλλο σου
γράμμα θά σου άπαντήσω έκτενέστερα στο
έρχόμενο.— “**Δευκή Καμέλια**, τί ώρατα ή
ζωή στην Κασακλήνωση, και τί κρίμα που
δεν σάφης να μου πής κι’ άλλα το έγε-
ρήριο άπό το ισομεμαρτικό ύπνο ! περι-
μένω και το κομμάτι.— “**Φτέρη** και **Μικρή
Δαίδη**, «μιά» και «κάποια» ταχαπ.νούδες
(δέν είσαστε ;) τί χαρά το γραμματάκι
σας ! έχετε μητέρα καλιά Διαπλάσπου-
λα, 18 τόμους μου στο σπίτι σας κι’ έξη
χρόνια που είσαστε συνδρομητρίδες” ώστε
καμιά άμφιβολία πώς, σσα μαθήματα κι’
αν έχετε, θά μου γράψετε συχνά.— “**Νεφέ-
λη**, δ κ. Ε. σου στέλνει γράμμα και σέ
παρακαλεί να του γράψης μόλις το λά-
βεις.—“Εως εδώ σήμερα.

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν
τη συνδρομή τους να τη στείλουν
το γρηγορότερο. “Ας έχουν ύπ’
όψει τους, ότι οι συνδρομητές αυ-
τές είναι ο μόνος μου πόρος” ή
καθυστερήση έπισπόμενος δυνο-
λεύει πολύ το έργο μου που ά-
παιτεί όχι μόνο μεγάλους κό-
πους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

“Ως σήμερα έλαβα και τα έξης :
“Ο άστέρας φέτος μου», “Μετά τη μά-
χη», “Με μιά ματιά», “Ένας έξυπνος»,
“Ερωτικές θάνατος», “Οι τρεις φίλοι»,
“Βράδυ στην Κασακλήνωση», “Η “Αθήνα
με ραγάδα βροχή», “Τ’ άεροκλάιν»,
“Απορίπτοις” : “Μύθος” του **Η.Δ.Α.**
“Ακατάλληλο για τη Σ.Σ.Σ. “Αρκετά καλά
διατυπωμένο και οι στίχοι καλοούτσικι.—
“Σημεία άπό τους διαγωνισμούς” του “**Α-
νυπότακτο Ναυτάκι**. Κοινότατο το θέ-
μα. Χωρίς καμιά ένικαρότητα. “Διαπλά-
σιακά Δουλούδια” της **Πειραιώτισσας**.
Κι’ αυτό χιλιόμεταχειρισμένο ως θέμα και
μέτριο ως διατύπωση. — “Τό θρανίο μου”
του **Ταυρομάχου**. Αυτό μάλιστα και προ-
τοτυπία μεγάλη έχει και χάρη. Κρίμα που
τό άδικεί ή γλώσσα του. “Ας το γράψη ο
Τ. σέ πιά άπλη γλώσσα και με συντομή-
τες φράσεις και να το έναυαστείλη». “Ο
κουρασμένος στρατοκόπος” του **Χ. Χ. Χ.**
Γνωστό θέμα, πολύ ρωμαντικά γραμμένο.
— “Στοχαμός” του **Τσάρου**. Τό δυσκολώ-
τερο είδος είναι το επίγραμμα. Τό βαθεία

και τό βαρεία δέν όμοιοκαταληκτούν.—
“Ονειροπόλημα” του **Μαγεμ. Δοξάρι**.
“Περρωματικό. Δέν λείει τίποτε τό ένδια-
φέρον.—“Τό πατρικό μου σπίτι” της **Γα-
ζίας**. “Εχομε δημοσιεύσει τρία-τέσσερα κομ-
μάτια μ’ αυτό το θέμα τελευταία και θά
έπρεπε να είναι πολύ καλογραμμέ-
νο για να τό βάλουμε κι’ αυτό. “Ας δοκι-
μάση ή Γ. τις δυνατόεις της σέ τίποτε άλ-
λο.— “Χαριτωμένο λιανοτράγουδο” του
Χωριατόπουλου της Κύπρου. Τέτοιου
είδους κριτικές αναλύσεις δέν δημοσιεύου-
με στη Σ.Σ.Σ. γιατί θά την βάραιναν πολύ.
Στο είδος του καλό.—“Η άμμουδιά κι’ ο
άνθρωπος” του **Γέρου του Μωριά**. “Εν-
τελώς άσχημο. Αλλά τα «εχθροκέφαλα στον
όμο» με τα όποια θά γυρίση ο νικητής, έκα-
ναν να σηκωθώ ή τρίχα μου.— “Τό πρώτο
μου ταξίδι». Τί βαρύ γράψιμο, φορτωμένο
με επίθετα άταίριαστα ! Πόσο πιο χαρι-
τωμένο θά ήταν αν ήταν γραμμένο πιο
άπλά.—“Κι’ όταν ή νύχτα” του **Κ.Δ.Μ.**
Πεζοτράγουδο πολύ ρωμαντικά γραμμένο.
— “Η άνοιξη” του **Στοιχειωμένο Κα-
ράβι**. Πρωτόλειο που ύπόσχεται πολλά,
αλλά ακατάλληλο για δημοσίευση.

“Εχω γι’ άπόρριψη τα κομμάτια που έ-
λαβα μετά την 26η “Ιουνίου καθώς και
πολλά προγενέστερα έγκεκριμένα που πε-
ριμένουν τη σειρά τους για δημοσίευση.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : “Αττικός, ά.(ΑΚ).
“Ακέας, ά. (... Σκνίπα, κ. (Γ;) Χιονο-
θύελλα, κ. (ΡΤ). Γκού, κ. (ΤΘ).

“Η **Διάπλασις άσάφεται** τους φίλους
της : **Προσκοπάκι** (ελπίζω να μείνω Ι-
κανοποιημένη άπό τη δράση των “Φοι-
των») “**Ελβιάτην** (έστειλα 7 τετράδια κι’
όχι 10, γιατί το καθένα τιμάται δρ. 1,50) “**Τόμ Μίξ** (λυσόχαρτο έστειλα) “**Κόκκα**
(σου είχ’ άπάντησιν παραπάνω, όταν βρή-
κα και τα δύο άναπάντητα γράμματά σου”
εύχαριστώ για όλα, αλλά άκόμα δέν έλα-
βα τη συνδρομή της **Δ. Π.** οι “Ασκήσεις
σου άντικανονικές” δέχονται τώρα θά στεί-
λεις όταν προκηρυχθώ νέος Διαγωνισμός) “**Κορφατοπούλαν** (τό σκίτσο καλό, τα
λόγια όχι” θά το ταυρίσω με άλλα για
να μή πάη χαμένο) “**Χλωμό Φεγγάρι** (και
το δικό σου σκίτσο ώρατο) “**Αίγλην** (τό
περιμένω” είπα για το “Γαλάζιο Δεύκο-
μα” πώς έγινε” ναί, πολύ «κακρυμμένη...») “**Πιστός Πατρις** (ένέκριν’ το δεύτερο που
ήταν έλεύθερο” περιμένω και γράμμα σου
μ’ άτρεμο χέρι) “**Μενχίρ** (και το δικό σου
πολυσέλιδο) “**Πληγωμένον “Ασόν** (έχω
δύο έντενη γράμματά σου αλλά μήν άνη-
συχής ; θά σου άπάντησω στο έρχόμενο) “**Είρηνηκόν** (ναί, αυτό δεν παίζει κανένα
ρόλο, αλλά «στίχους» λέγεται ή γραμμή
γενικά, ή άράδα του κεμένου—δως και
του ποιήματος — κι’ όχι μόνο ή πρώτη
γραμμή κάθε παραγράφου—γιατί αυτό βέ-
βαια έννοείται) “**Μυρτό** (τά έλαβα δά” δέν
τό έβρεις . . .) “**Σιδηρούν Προσωπίειον**
(χαίρω πολύ για τη γνωριμία” αυτό, κα-
θώς θά είδες, σου ένέκριν’ γράψε μου
τώρα σύ, κι’ άμα μεγαλώση κι’ ή άδελ-
φούλα, θά μου γράψης κι’ οι δύο “Οδηγό
έστειλα) “**Σείριον** (έστειλα 12 τετράδια) “**Πάνον Μαργατών** (έστειλα τα 7 φύλλα) “**Μύρον** (δεκτός) “**Τριανταφυλλέναν Νε-
ράϊδαν** (και για τη δική σου γνωριμία
χαίρω πολύ” σου ένέκριν’ το ψευδώνυμο,
σου έστειλα τον “Οδηγό, κι’ έτσι είχες ό,τι
χρειάζεται για να μου γράψης και να λα-
βαίνης μέρος στην κίνησή) “**Καπταν Φιού-
ρι** (τά ίδια λέγω και σέ σένα” μόνο που

δού ἔχεις ὁδηγὸ τῇ μεγαλύτερῃ ἀδελφῇ σου· ἄλλοτε τὰ ἀνέκδοτα, δηλ. Παιδικὰ Πνεύματα, νὰ μὴ τὰ γράφῃς χωριστά) **Μαρίαν** Ἀντουανέταν, (ἐκαμὲς πολὺ καλὰ· θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἐγκρίσιν· περιμένω) **Μικρὴν Βερτουόζαν, Γαλλανομάταν**, κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 29οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύστρου. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου

531. Δεξιόγραφος

Πουλί μεγάλο ἀρπακτικὸ
Μ' ἀντωνυμία ἐνώθηκε,
Κι' ἓνα κοινὸ ὄρυκτὸ λευκὸ
Μὰ χρήσιμο δηλώθηκε.

Μαίμουδίσσα

532. Συλλαβόγραφος

Σκληρὸ ἀρχαῖον τύραννο
Εὐθύς θὰ φανερώσω,
Δυὸ νότες μ' αἰσθητήριον
Ἀπλούστατα ἂν ἐνώσω.

Μαίμουδίσσα

533. Στοιχειόγραφος

Νύχτα λάμπω—τί ἦσυχία!
Μ' ἂν μοῦ βγάλῃς σὺ τὰ δύο
Ἀπ' τὰ πέντε μου στοιχεῖα,
Μ' ἔκαμεις κι' ἐμέ... στοιχεῖο.

Μαίμουδίσσα

534. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ ***** = Ἀρχ. πόλις Κρήτης.
+ + + + + = Ὀλυμπία θεά.
+ + + + + = Πόλις τῆς Τουρκ.
+ + + + + = Ἀττικὸς ρήτωρ.
+ + + + + = Μυθογράφος.
+ + + + + = Ἑθνικὸς ποιητής.
+ + + + + = Πόλις Β. Ἀμερικῆς

Εἰς τὴν πυραμίδα (σταυροί) ἐκ τῆς κορυφῆς: φωνῆεν, τελικὸς σύνδεσμος, εὐθεῖα τοῦ κύκλου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας. Ἡ κάθετος τῆς πυραμίδος: πρόθεσις.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

535-539. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς συμφώνου εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, μετὰ ἢ ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: **κρίσις, Θεός, αἶμα, οὖς, ὄρκος.**

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

540-545. Γεωγραφικὸν Πτερωτὸν Γράμμα.

Τὰ κάτωθι ζητούμενα γεωγραφικὰ ὀνόματα ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν, τὸ πτερωτὸν, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὸ πρῶτον, δευτέρον εἰς τὸ δευτέρον, τρίτον εἰς τὸ τρίτον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Μία τῶν Ἰονίων Νήσων—Σύμπλεγμα νήσων τοῦ Ἀτλαντικοῦ—Χώρα τῆς Νοτιοσλαβίας—Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς—Δημοκρατία τῆς Ν. Ἀμερικῆς—Πόλις τοῦ Πόντου περιφανής.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

546. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς Ἀεροστιχίδος.

*** Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τοποθετούμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων, ἀποτελοῦν ἐπιγραφήν, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Βασίλισσα βαρβάρων νικήσασα τὸν Κύρον· 2, Πορθμὸς χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας· 3, Εἶδος ἀγρίου ὄνου· 4, Μέγας ποταμὸς τῆς Ν. Ἀφρικῆς· 5, Μέτρον βάρους ἀλλὰ καὶ ἰχθύς.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

547. Γρίφος

Μ Μ
Θ ἄλλο ἄλλο ἄλλο

(Παλαῖον) Μαίμουδίσσα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 28

335. Πάπυρος (πᾶ, πῦρ, ὅς). — 336. Ἀνθραξ (ἀν, Θράξ). — 337. Ἐάνθη-άνθη. — 338. Ὁ Βασίλειος, ἡ Βασιλεία, τὸ βασίλειον.

339. Σ Α Λ Α Μ Ι Σ 340. ΒΕΛΙΓΡΑ-Α Κ Α Κ Ι Α ΔΙΟΝ (ἔργα, Λεβα-Λ Α Μ Ι Α δεῖα, Ἰρλανδία, Γρε-Α Κ Ι Σ βενά, ράδιον, Ἄ-Μ Ι Α βελ, δάλια, οἶδα, Ι Α Νέαιρα). — 341-345. Σ Διὰ τοῦ Μ: ἄμμος,

μῖμος, Μάρνης, δρόμος, θῦμα. — 346. ΤΕΧΕΡΑΝΗ (Τολμηρός, Ἐργατικός, Χαρά, ἐνέργεια, Ρυπαρός, Ἀργός, Νότος, Ἡπιος). — 347. Μή μαν τοὺς κύκλους τάραττε. — 348. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ (τὰ ἐν ἡ, κόμῃ ἐν δι, μο).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 716]

Τὰ ὑπεροχώτερα βραβεῖα μαζί με τὴν φθηνότερη συμμετοχὴ συνδυάζουν οἱ διαγωνισμοὶ—θαῦμα [Μ—308, 322] [Μ—316]. Ὅριστικῶς τελευτᾷ προθεσμία: 15 Ὀκτωβρίου. ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ' — 717]

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μεῖο δλο τὸ Διαπλάσσομο. Ἀνταποδίδω ἀμέσως. Στείλτε πρῶτοι. Δ)σις: Κωνσταντῖνον Στεργίουπουλον, Νεκταρίου 7 Ἀθήνας. Φαλαγγιτάνι

[Μ' — 718]

Τ ριανταφυλλάκι, εὐχαριστῶ γιὰ συγχαρητήρια. Θέλεις ν' ανταλλάξουμε Μ. Μ.; Δ)σις μου: Σπυρίδων 12, Ἀθήνας. Γαλανόλευκη Ἐπτάλοφος

[Μ' — 719]

Β αλεντίνε, τὸ ἐδιαφέρον σου μεῖο συγκινεῖ βαθειά. Εἶμαι καλὰ. Εὐχαριστῶ. Κίτρινη Ἀράχνη

[Μ' — 720]

Ε ! Διαπλάσσοπουλα, ὑπονήστε λιγάκι!!! Σὰς δίνω τὴν ἀδεια νὰ μ' ἀποκαλύψετε καὶ μιὰ... σοκολάτα.

Καπετὰν Κεραυνὸς

[Μ' — 721]

Τ ὁ Πράσινο Ἄλογο μῆλκε στὴν κίνηση μεῖο ἀγρίους σκοπούς, ἀλλὰ ἡμέρεψε ἀμέσως!!! Κακομοῖρα μου, κἀθῃς σε' αὐτὰ σου χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς. Σὲ λίγο δὲν θ' ἀκούγεται καθόλου.

Φαλαγγιτάνι

[Μ' — 722]

Μ αρίθα Φαλήρου: Ἐχω καὶ δικό σας. Γράψτε Παλ. Φάληρον. Πρόσχαρη, ἐπίσης...

Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος

[Μ' — 723]

Β οναπάρτη, ἡ καταγωγή σου ἀπ' τὴν Κορινθίαν; Προσέξτε, Διαπλάσσοπουλα, γιὰτὶ ἔχω πολλοὺς κεραυνούς νὰ σὰς ρίξω!!!... Καπετὰν Κεραυνὸς

[Μ' — 724]

Β αλεντίνε, σοβραφα καὶ πολλὰ μάλιστα ἀπὸ καιρὸ. Δὲν ἔλαβες:—Βιβιάννα

[Μ' — 725]

Β αλεντίνε, τί ὁδὸρα θὰ μὰς στείλῃς; Κίτρινη Ἀράχνη, Βιβιάννα

[Μ' — 726]

Α ττὲ Ἰράμ, Βοναπάρτη, Ἰβανόη, Σπύθα, Τσάρς, Γέρο τοῦ Μωριά, Μικρὲ Ἀεροπόρες, Μύρων, Μπούλυ, θέλετε νὰ ἀλληλογραφήσουμε καὶ ανταλλάξουμε τετραδιάκια; Γράψτε πρῶτοι. Δ)σις: Καν Εὐγενίαν Μουστάκη, Ἑλληνοὺς Στρατιώτου 20, Πάτρας, διὰ ΤΡΕΛΛΟΥΤΣΙΚΟΝ

[Μ' — 727]

Σ πίδα, χρόνια πολλά γιὰ τὴν γιορτὴ σου. ΤΡΕΛΛΟΥΤΣΙΚΟΣ

[Μ' — 728]

Κ αὶρός ἦταν, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, ἔ;! Συλλυπητήρια. — Πράσινο Ἄλογο, ἔλαβες μέρος στὴν μάχῃ τῆς Φλάνδρας; ΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΑΣ

[Μ' — 729]

Ξ ανθὲ Ἰππότη: Ὀνομάζομαι Γαβαλᾶς, μπεμπέκο! Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες: Ὅχι νίλα, «κατεργαρία»!! Κακόμοιρε.

Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος

[Μ' — 730]

Π ρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, χαίρετ' ὅλο τὸ Διαπλάσσομο. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Στείλτε πρῶτοι. Δ)σις: Ἄνναν Γ. Τσουτσάνη, Δερβένιον.

Χαραυγὴ

[Μ' — 731]

Σ γαλόγοις «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» Θαῦμα ἡ ἐκδρομή!! Γέλιο, χαρὰ, διαπασιακὴ ἀτμόσφαιρα!! Ὑπερευχαριστοῦμε συμμετασχόντας. Ἰδιαίτερα Πανδιαπασιακὴ. Ὁργανοῦται ἡ δευτέρα. Περιμένετε...

[Μ' — 732]

Π ράσινο Ἄλογο, πολεμοῦμεν τοὺς ἀλολοφύλους; Δ)σις: Δημ. Τζώρτζην, Ἀλεξανδρείας 9, Θεσσαλονίκη.

Φὸν Μόλτικε

[Μ' — 733]

Χ αἰρετὸ καὶ ἀλληλογραφῶ μεῖο δλους—ε. —Καραβόσκυλο, εἶσαι ὁ Ἐντης Γ. ἀλήθεια;—Γέρο τοῦ Μωριά, εἶσαι ὁ Γεώργιος Κ. Ψέματα; ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ

[Μ' — 734]

Τ ὁ ὄρθηκες, Μενχίρ: Στὴ Ζουλουλάνδη εἶναι ἀγνωστὴ ἡ ἡλικία σου... Ἀπίστευτο, ἀλλ' ἀληθινὸ!

ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

[Μ' — 735]

Εἰς τὴν [Μ—669] ἀγγεῖαν ἔγγραφη κατὰ λάθος ἡ Δ)σις μου. Στείλατε ὅλοι τετραδιάκια πρὸς τὸν κ. Χαράλαμπον Παπαδόπουλον, ὁδὸς Πέτρας 41, Ἀθήνας (2) διὰ Νέλωνα

Υ. Γ. Καρδερῖνα, ἔλαβα καὶ ἔστειλα.

[Μ' — 736]

Π αλαιο-Φαληριωτόπουλα, ὑποχωρήσατε! Ρολάνδος-Μαυρογέννης!—Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, τὸν... Δεκέμβριο!... Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος

[Μ' — 737]

Ἰ ππότη τῆς Ἀρβύλας, τὴν ὥρα μας ἐξοχὴ στὸ Σούνιο τὴ θυμάσαι; Εἰς ἐμὲ ἀξέχαστη θὰ μείνῃ. ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ

[Μ' — 738]

Χ ρυσόπτερε Ἀετοί, Κάποιος ἐπεχείρησε νὰ μὰς ἐξαπατήσῃ μεταχειριζόμενος τὸ ψευδώνυμό σου. Ζητοῦμε συγγνώμην γιὰ τὴν παρεξήγησιν.

ΦΟΙΝΙΚΕΣ

[Μ' — 739]

Π ροσλαμβάνονται ὡς μέλη τοῦ συλλόγου μας τὸ Γαρυφαλλο καὶ τὸ Γκνύ. ΦΟΙΝΙΚΕΣ

[Μ' — 740]

Τ ιτάν, ἡ θάρκα σου πᾶσι καλὰ; Πρόσεξε ὅμως μὴν ἀναποδογυρίσῃ καμιά μέρα καὶ σὲ μαζεύουμε!—ΣΚΝΙΠΑ

[Μ' — 741]

Δ εκτὴ Λευκὴ Λέξη, παίζεις... κρυφτό; Ποῦσαι;... Προσοχὴ! Ἀλλάξω διεύθυνσιν: ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

Ἐνοκράτους 21, Ἀθήνα.